

Revisors de tren

Encara els tres ministres espanyols de denominació d'origen "Cataluña" no s'havien eixugat les llàgrimes d'emoció per la immensa gràcia rebuda quan ja sortia el que els l'havia feta, el president del govern espanyol, i deia que el tren d'alta velocitat entre Barcelona i l'estat francès no era rendible.

¿I ell com ho sap, si és de lletres? Seria de malpensats pensar que li ho van dir els tres ministres catalans, fidels a l'honorada de cent anys que no els permet d'anar a favor dels seus -o fidels a les seves conviccions polítiques que els obligen a anar a favor dels seus, és a dir del govern espanyol. Tot i que, al costat dels estudis de dret de González, els d'economia de Serra, l'experiència hisendística de Borrell i el marxiste economicista de Solé Tura ben segur que podrien dir-hi molt, sobre la rendibilitat del TGV.

O sobre la frivolitat de parlar de rendibilitat quan es tracta d'una infraestructura d'aquest calibre.

El senyor Pujol, de la Generalitat d'Amunt, ho ha tingut, doncs molt fàcil, ja de vell principi, continuà dient, i ara demostrant, que de ministres catalans deslliure-nos-en, senyor. I ha perfeccionat l'argument indicant que les paraules de González podrien representar una discriminació contra Catalunya, perquè introdueixen en el subconscient col·lectiu la seqüència "ministres catalans a Madrid-discriminació de Catalunya".

Pel que fa al senyor Vilalta, president dels ferrocarrils de la mateixa Generalitat, ha dit que el TGV per Barcelona "és rendi-

ble; si no, els francesos no el farien entrar en els seus plans ferroviaris". El senyor Vilalta ha silenciado un detall que diu molt a favor seu com a polític: l'estudi de la rendibilitat del TGV a Catalunya el va encarregar a una empresa dels ferrocarrils francesos, empresa que es va afanyar a demostrar que el TGV era viable: gran notícia per a Catalunya...i per a l'empresa, que així s'assegurava la venda del material ferroviari i auxiliar necessari per als rails d'alta velocitat.

Que el senyor González s'hagués despistat o no -no-, que ens ho digués amb bones o males intencions, que els ministres catalans hi tinguessin o no res a veure -que hi pinten-, tot això no hauria de tenir cap valor. De Brussel·les estant, el TGV per a Barcelona -i per a València, i per a Alacant, i per a Múrcia,

i per a Andalusia- és la via de comunicació terrestre més ràpida i barata amb tot Àfrica, l'única via possible de comunicació terrestre (¿que volen, anar a voltar per Palestina, Israel, El

Líban i Turquia?) entre tot Àfrica i tot Europa. És clar que en comptes de vorejar la Mediterrània entre nosaltres, el tren pot anar de Gibraltar a Madrid i de Madrid a Euskadi i a Europa. Però no crec que a Europa li resulti més car vorejar la mediterrània i travessar països habitats i habitables que no pas enfilarse a mesetas, travessar deserts, descampats i estepes, escalar sistemes ibèrics tot plegat per fer satisfer la secular política interior espanyola.

Ara potser tindrem un indicatiu, sabrem si Europa ja mana a Madrid, o encara no.

Ramon Barnils

Hassan II: el nostre amic el rei

Gilles Perrault ha escrit un llibre revelador. *Nuestro amigo el Rey*, explica amb tota classe de detalls el que succeeix en la cort i en el país governat des de fa trenta anys per Hassan II.

Ens trobem amb un cas singularment interessant perquè es tracta dels nostres veïns i del nostre potencial enemic si volem recordar el futur de Ceuta i Melilla. Gilles Perrault, un ex-PCF, va tenir la sort d'escriure relats de primer ordre, especialment la història de la Capilla Roja, la xarxa d'espionatge més fabulosa que va lluitar per a contrariar els anhels expansionistes del caporal austríac anomenat Adolf Hitler. En l'ocasió present no ens presenta la vida i miracles d'un *führer* musulmà. Però, amb el que ens diu Perrault n'hi ha prou per comprendre la tensió que de sobte s'ha apoderat de les relacions entre París i Rabat. El govern francès ha trobat moltes dificultats per fer comprendre als ofesos, en nom de Sa Majestat, que en els països occidentals la premsa és lliure i no obeeix les consignes del govern: l'executiu té límits que no poden traspassar-se en democràcia.

El panorama que ofereix *Nuestro Rey* és desolador. Ens trobem davant d'un sàtrapa modern, de qui el General De Gaulle deïa que era un *cretí*; aquest cop va ser suau la qualificació del general. Estem davant la utilització fraudulenta de tots els mecanismes que *aparentment* responen a una organització democràtica de la Societat. Els judicis sense garanties processals; l'absència

de judicis; els segrestos, són el pa de cada dia. Només això explica la insistència d'Amnistia Internacional denunciant la violació dels drets humans al Marroc.

Estem davant d'un dèspota que acaba d'alliberar -al cap de vint anys- els desgraciats parents del general Oufkir. Les organitzacions estudiantils, que han comptat amb una mica més de màniga ampla durant les manifestacions en favor de l'Iraq, una màniga ampla que contrasta amb l'enviament de 12.000 homes per a engrossir la coalició internacional, han manifestat que per simples delictes de reunió i associació cauen penes de dos, tres, quatre i fins a deu anys de presó. El llibre de Perrault, prohibitíssim en el Marroc, ha estat feliçment traduït al castellà. La seva lectura hauria de ser obligatòria per a tots els qui volen fer passar gat per llebre.

Hassan II ha aconseguit una millor premsa internacional que la fruïdaper Franco en els seus pitjors moments. Tal vegada, potser ha arribat l'hora de saber amb qui ens juguem -i a qui regalem- els calces.

Fabià Estapé

